

Apámnak

Az apám bányász volt.
... Sokszor nem volt otthon este...
mert várta őt a faléz,... várta őt brigád,
Miközben anyám nekem otthon...
„Jó éjszakát” kívánt.
A szénpor barna szemét feketére festette,
És lehet ... - hogy talán túl sokra nem vitte,
De tudott örülni annak, ... ha elindult egy csille,
S a bányából dübörögve gördült a felszínre.
A fejtógép sikítva rázta két kezét..
S visszhangzott az éjben:
Jó szerencsét !

Az apám bányász volt.
Nem gondolt túl magasztos dolgokra...
Talán csak a szénre.....mikor a csilléket pakolta.
S mint kék folyó apró, ezer gyöngye,
Úgy ragyogott testének izzó verejtéke,
Verejtékének minden drága cseppje...
A halomba rakott szénen.
A csillék a nap felé indultak...
A támfalak mozogtak...meg-meg inogtak...
S ő reménykedve várta a „sikt” végét.
Miközben mondogatta magában:
Jó szerencsét !

Az apám, bányász volt.
S mikor a Jó Isten magához kérette,
Angyalok énekeltek... s írták fel az égre,
Zengve, - harsogva az igét :
Jó szerencsét !

Ha valamit, valaha egyszer még kérhetnék,
Kérem a Jó Istent: adjon újra csillét !
A csillébe szemet,
A szénből meleget,
Melegből békét, - mi betölti minden ember szívét,
S hogy őrizhessem minden drága
Áldott, jó bányász emlékét...
S kívánhassak nekik most.....és mindörökké :
Jó szerencsét !

Jelige: Bányászmúlt